

ZONA ESPERA

Edició de catàleg amb textos de Delícia Bursset, Jordi Font i Eduardo Pérez Soler.

L'exposició que porta per títol Zona Espera, que l'artista Toni Giró presenta a la Fundació Espais, pretén ser una reflexió sobre el control i la selecció social que caracteritzen les societats capitalistes contemporànies. Toni Giró, amb les seves fotografies, instal·lacions i projeccions de vídeo, confegeix un discurs artístic que es fonamenta en una mirada etnogràfica sobre el nostre entorn més immediat. En aquest sentit, l'artista recorre el paisatge urbà a la recerca d'elements i situacions que reflecteixen les paradoxes i les contradiccions d'un ordre social que es presenta com a model del que hauria de ser un sistema obert basat en la lliure circulació de tots els individus. Tanmateix, l'artista mostra que, darrera la sofisticació d'un consens aparentment generalitzat i beneït pel pensament hegemònic en els media, hi ha zones de conflicte que evidencien l'existència d'esquerdes, de vivències ocultes que resten volgudament opaques, silenciades o menystingudes. Un context que confirma que la societat de la transparència absoluta no és res més que un constructe mistificador generat des de les altes esferes del poder. En definitiva, un mecanisme més de control i de marginació de la discrepància i la dissidència a un segon pla.

L'exposició s'articula al voltant de quatre grans obres (Confort, Càsting, Fila Índia i La porta als nassos) que tenen en comú el tema de l'espera. Aquest sentiment d'esperança d'un món millor, del desig a l'accés a un univers de consum gairebé utòpic o el fet de tan sols esperar que es trenqui mínimament una situació de monotonia opressiva –com és el cas de l'immigrant que espera pacientment en una llarga cua regularitzar els seu permís de treball- expressen les disfuncions vinculades a la mundialització capitalista. En tots aquests treballs, Toni Giró no intenta mostrar la realitat tal com és tot emprant els mètodes del documentalisme, sinó que, amb un ús conscient del potencial manipulador que contenen les noves tecnologies de la imatge, emprèn el camí de la reapropiació d'elements reals a fi de crear estats de perplexitat a l'espectador. La reelaboració i la juxtaposició de les imatges, que actuen com un indicador del punt de vista de l'artista, es combinen amb una certa invitació al joc mitjançant les presentacions metafòriques dels objectes, el conreu d'una fina ironia i la violència implícita en el contrast sobtat que experimenten els objectes i les fotografies en la seva interrelació espacial. Tot plegat conforma un mapa simbòlic que conté camins per arribar a una reflexió independent al voltant de qüestions cabdals que afecten l'home contemporani.

L'espera, el trànsit incert i l'angoixa flueixen en el trajecte espacial que prepara Toni Giró al llarg de la sala. La figura de l'immigrant, paradoxalment desubicat en un món en principi sense racons per descobrir, es converteix en el màxim cap visible d'una societat en molts aspectes inhòspita, en què predominen les zones o llocs d'opressió i explotació. Ara, en mans de Toni Giró, amb l'ús d'un sarcasme refinat, per exemple el mític bloc de notes *Moleskine* (Fila Índia) popularitzat pels viatgers-escriptors a l'estil de Bruce Chatwin o els exploradors decimonònics, esdevé un estri més apropiat per al desposseït que no pas per al ciutadà opulent, descendent de l'antic colonitzador. El risc el corre aquell que no té res i espera una millora en la seva quotidianitat. Toni Giró porta a terme, una profunda prospecció de la

lògica cultural (i econòmica) de l'època postmoderna. Una etapa governada per la raó cínica derivada de l'acompliment a mitges o el fracàs dels projectes de benestar per a tothom que encarnaven els grans relats de la modernitat. Aquest procés artístic esdevé una operació estètica que ens permet afrontar amb una mirada política una dissecció que mostra les mancances d'un espai públic en continua disputa (també del privat) que constitueix el reflex d'una organització social injusta.